

РЕШЕНИЕ

№ 5504

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Калинка Илиева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4487** по описа за **2020** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. Л. Т. [населено място], срещу решение (без номер) от 11.01.2016 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 9162/2015 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 14 състав, с което е потвърден електронен фиш (ЕФ) № К 0922632 от 15.11.2014 г., издаден от СДВР за налагане на глоба в размер на 200 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, установено с автоматизирано техническо средство.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Позовава се на изтекла абсолютна погасителна давност. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и ЕФ.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се явява. Упълномощеният от нея адвокат И. поддържа жалбата по съображенията изложени в същата.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна. По направеното възражение за изтекла давност не може да вземе становище.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и тези на

представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора, като е приел че на 15.11.2014 г., в 22:28 часа, касаторът е управлявал МПС – „Б. 530 Д“, ДК [рег.номер на МПС] по бул. „П.К.Я. срещу плувен център „М. Л.“ с посока от телевизията кула към посолство на Румъния, при ограничение на скоростта – 50 км/ч. в населено място Същото е било установено със стационарно техническо средство S. L. E. 400. Измерената скорост на движение на автомобила е 84 км/ч., т.е с 34 км/ч в повече от допустимата от 50 км/ч.

Към момента на извършване на нарушение лек автомобил – „Б. 530 Д“, ДК [рег.номер на МПС] е бил собственост на С. Т.. Издаден е процесния ЕФ серия № К 0922632 от 15.11.2014 г.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в ЕФ административно нарушение наистина е извършено, поради което е потвърдил процесния ЕФ.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез връчване, лично на 22.01.2020 г. Жалбата е подадена на 03.02.2020 г. и е заведена в деловодството на СРС с вх. № 1006537, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Към момента на постановяването на решението на СРС не е била изтекла предвидената в закона абсолютна давност, но към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ пред настоящата инстанция.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание“, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва, когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК /в редакцията към датата на извършване на нарушението, изм. в ДВ.бр.26/2010г. в сила от 10.04.2010г./ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в

предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

В конкретния случай нарушението е извършено на 15.11.2014 г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 15.05.2019 г. С оглед на направените констатации. Съдът следи служебно за изтичане на давността, поради което оспореното решение следва да се отмени, като по същество се отмени и процесния ЕФ.

С оглед изхода на спора на касатора се дължат разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение (без номер) от 11.01.2016 г., постановено по нахд № 9162/2015 г. на СРС – НО, 14 състав, като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ ЕФ № К 0922632 от 15.11.2014 г., издаден от СДВР за налагане на глоба в размер на 200 лева за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на С. Л. Т. с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, сумата от 1000 (хиляда) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 4487 по описа за 2020 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно.